

Sygn. akt IV K 1243/14

1 Ds. 5462/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 stycznia 2016r.

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Waldemar Jędrzejewski

Protokolant Adriana Ryż – Jędrzejek

w obecności Prokuratora Janusza Nałęcz

po rozpoznaniu w dniu 21.12.2015r. sprawy **C. B. (1)** s. J. i J., ur. (...) w S.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 05 września 2013r. nie stawiał się bez usprawiedliwionej przyczyny w A. Ś.wS.przy ul. (...) po upływie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności udzielonej postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26.02.2013r. sygn. akt V Kow 416/13,

tj. o czyn z art. 242 §3 kk

- oskarżonego C. B. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa i na podstawie art. 242 §3 kk wymierza karę 4 miesiące pozbawienia wolności;
- na podstawie art. 69 §1 i 2 kk, art. 70 §1 pkt 1 kk, art. 71 §1 kk w zw. z art. 4 §1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby 2 lat i wymierza mu karę grzywny 60 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 10,00 złotych;
- na podstawie art. 2 ust. 1, art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz.U. z 1983r., Nr 49, poz.223 z zm.) wymierza oskarżonemu opłatę 180,00 złotych, a na podstawie art. 627 kpk zasądza na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu.

Sygn. akt IV K 1243/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowieniem z dnia 27.11.2012r. udzielił skazanemu C. B. (1) przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności na okres 3 miesięcy z uwagi na stan zdrowia wymagający leczenia specjalistycznego.

Następnie postanowieniem z dnia 26.02.2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie udzielił dalszej przerwy skazanemu na okres 6 miesięcy tj. do dnia 01.09.2013r.

Skazany powinien zatem stawić się najpóźniej w ciągu 3 dni po upływie wyznaczonego terminu do zakładu karnego. C. B. zlekceważył ten obowiązek. Rozesłano za nim list gończy. Został zatrzymany w dniu 20.11.2014r.

Postanowieniem z 27.08.2013r. Sąd Okręgowy w Szczecinie odmówił dalszej przerwy w karze C. B.. Został on o terminie prawidłowo zawiadomiony, a na posiedzeniu był obecny jego obrońca.

Dowód:

-postanowienie z dnia 27.11.2012r. k. 8

-postanowienie z dnia 26.02.2013r. k. 6

-list gończy k. 128-129

-zawiadomienie o zatrzymaniu k. 138

-postanowienie Sądu Okręgowego z 27.08.2013r. i Sądu Apelacyjnego z 21.03.2014r.k. 30-31, k. 229-231

-protokół posiedzenia i zawiadomienie k. 29, 33

C. B. (1) był uprzednio karany w latach 2005r. – 2008r. za czyny z art. 178a §1 kk i art. 244 kk, zaś w czasie przerwy został zatrzymany za kierowanie pojazdem w stanie nietrzeźwym. Rozesłano za nim list gończy za czyn z art. 178a §4 kk do sprawy o sygn. IV K 755/14 prowadzonej przez Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie.

Dowód:

-karta karna k. 119

-karta karna k. 296-297

Oskarżony C. B. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Skorzysta z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k. 182-183). W toku postępowania jurysdykcyjnego złożył wyjaśnienia na piśmie. Oświadczył, że w czasie przerwy i po niej cały czas dbał o swój stan zdrowia, aby się nie pogorszył. Liczył na dalsze przedłużenie przerwy (k. 365-367).

Sąd po analizie zebranego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego stwierdził, że wina oskarżonego nie budzi żadnych wątpliwości.

Wyjaśnienia oskarżonego, że w okresie przerwy i po jego upływie dbał o swój stan zdrowia i miał nadzieję na dalsze uzyskanie przerwy, nie ma żadnego znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności karnej. Miał obowiązek bezwzględnie stawić się do zakładu karnego wyznaczonym terminie i tylko sytuacja nadzwyczajna np. jego zgon czy ciężka choroba, zwalniała od stawiennictwa. Należy zauważyć, że nie zawiadomił w okresie od 05.09.2013r. do 20.11.2014r. zakładu karnego o żadnym wypadku, ani też o innej sytuacji np. całkowitej niemożności poruszania się, która mogłaby usprawiedliwić ewentualnie jego niestawiennictwo. Należy zauważyć, iż oskarżony nie był niezdolny do stawiennictwa przez ponad rok czasu. Wina zatem jego jest oczywista. Miał też pełnomocnika, który był obecny na posiedzeniu 27.08.2013r. i doskonale wiedział, że Sąd odmówił dalszej przerwy w karze (k. 29). Ponadto, jego wersja, że na wolności cały czas się jedynie dbał o zdrowie pozostaje nieprzekonująca, skoro w tym czasie nadużył alkoholu i popełnił przestępstwo z art. 178a §4 kk. Był poszukiwany listem gończym do tego czynu. Przedłożona dokumentacja lekarska nie zmienia w żaden sposób jego sytuacji procesowej, gdyż kwestia chorego kręgosłupa i potrzeby jego leczenia jest oczywista, ale to w żaden sposób nie zmienia sytuacji, iż miał najpierw obowiązek stawić się do zakładu karnego (czy aresztu śledczego). Wiadomo bowiem powszechnie, że na miejscu lekarz przy przyjęciu oceniłby aktualny jego stan zdrowia tj. czy nadaje się do dalszej izolacji w warunkach zakładu karnego, czy też powinien zostać umieszczony na oddziale szpitalnym, czy też w ogóle nie może zostać pozbawiony wolności. Skazany nie może sobie samodzielnie decydować czy jego stan zdrowia pozwala na osadzenie czy nie, jeśli ma obowiązek zgłosić się w wyznaczonym terminie do zakładu karnego.

Zeznania D. G., R. N. i J. B. nic istotnego do sprawy nie wnoszą, gdyż byli oni przesłuchiwanymi na okoliczności poszukiwania miejsca pobytu oskarżonego. Świadczenie oprócz faktu, że ma on problemy zdrowotne, co postaje okolicznością bezsporną, nie posiadali istotnych informacji, gdzie on dokładnie zamieszkuje.

Dowody z dokumentów Sąd uznał za wiarygodne, albowiem w toku procesu nie ujawniły się okoliczności mogące wywołać wątpliwości co do ich rzetelności. Zostały one sporządzone przez osoby uprawnione w przewidzianej prawem formie i zawierają zapisy logiczne oraz zrozumiałe w zakresie odpowiadającym meritum przedmiotowej sprawy.

Mając powyższe na uwadze Sąd stwierdził, że oskarżony wyczerpał swoim zachowaniem znamiona ustawowe czynu z art. 242 §3 kk. W dniu 05 września 2013r. nie stawił się bez usprawiedliwionej przyczyny w A. Ś. w S. przy ul. (...), po upływie przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności udzielonej postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 26.02.2013r. sygn. akt V Kow 416/13.

Przystępując do wymierzenia kary pozbawienia wolności i grzywny, Sąd miał na uwadze dyrektywny wymiaru kary wynikające z art. 53 §1 i 2 kk - uwzględniając zarówno okoliczności obciążające, jak i łagodzące.

Do tych pierwszych zaliczył:

-rodzaj i charakter naruszonego dobra - omawiane przestępstwo godzi w prawidłowość funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości polegającego na poprawnym realizowaniu państwowego prawa karania;

-sposób i okoliczności popełnienia czynu – sprawca z pełną premedytacją unikał stawiennictwa przez ponad rok czasu.

-uprzednią wielokrotną karalność.

Do okoliczności łagodzących zaliczył: właściwości osobiste (oskarżony leczy się na liczne schorzenia, przede wszystkim kręgosłupa, co wynika z dokumentacji medycznej z 2015r. k. 358-364) oraz pozytywną opinię w czasie pobytu w AŚ Szczecin (k. 279).

Sąd stosując instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności uznał, że zachodzi dodatnia prognoza co do postępowania oskarżonego w przyszłości tj. że będzie przestrzegał porządku prawnego, a zwłaszcza nie popełni ponownie przestępstwa. Oskarżony wprawdzie był uprzednio karany, ale ostatni wyrok, przed dokonaniem niniejszego czynu, zapadł kilka lat temu tj. 2008r., a przestępstwa dotyczyły innej kategorii tj. art. 178a §1 kk i art. 244 kk. Niestawiennictwo do zakładu karnego miało więc charakter incydentalny. Nie ma potrzeby od razu stosowania kary bezwzględnej pozbawienia wolności. Sama groźba jej wykonania należyście wzmocni i umotywuje sprawcę do przestrzegania w przyszłości obwiązujących norm prawnych. Wymiernym zaś odczuciem dolegliwości, która powinna towarzyszyć udowodnionemu czynowi zabronionemu pozostaje sankcja o charakterze ekonomicznym tj. kara grzywny 600,00 zł (60 stawek razy 10 zł każda). Wymierzona grzywna, wobec warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, pozwoli uniknąć wewnętrznego przekonania, iż pozostał bezkarny w wyniku popełnionego występku.

Zdaniem Sądu orzeczone kary spełnią swoje zadania w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej w znaczeniu pozytywnym. Odniosą wobec niego pożądaný skutek wychowawczy, powstrzymując od podobnych czynów w przyszłości. Wykażą nieopłacalność tego rodzaju zachowań przestępnych. Wpłyną także na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, w tym budowania zaufania społecznego do działalności wymiaru sprawiedliwości.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie aktów normatywnych powołanych w wyroku.